JEGYZŐKÖNYV

Amely készült a Magyar Curling Szövetség elnökségének 2021. június 18. napján a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalának Tanácstermében megtartott rendkívüli elnökségi ülésén.

Jelen vannak:
Pomázi Gyula, elnök
Fóti Balázs, alelnök
Palancsa Zoltán, elnökségi tag
Nagy Zsolt, Felügyelő Bizottság elnök
Mihályi Petra, főtitkár
Kiss Bálint, sportigazgató
Sárdi Péter, Szakmai Tanácsadó Testület tagja
Palancsa Dorottya, kétszeres vegyes-páros világbajnok, válogatott játékos
Kiss Zsolt, kétszeres vegyes-páros világbajnok, válogatott játékos
Rókusfalvy András, pályaigazgató, edző
Nagy Gyöngyi, edző
Czermann Kristóf, játékos, UTE Férfi 1. csapatkapitány
Ézsöl Gábor, játékos, FTC Dream Team csapatkapitány
Farkas Dániel, játékos
Tatár Lőrinc, játékos

A rendkívüli elnökségi ülést 18:00-kor Pomázi Gyula megnyitja. A rendkívüli elnökségi ülés 2021.06.15-én az MCSZ honlapján és e-mailen lett meghirdetve, az elnökségi tagok és a Felügyelő Bizottság elnökének, illetve tagjainak az értesítése megtörtént.

Pomázi Gyula megállapítja, hogy az elnökségi ülésen-annak megnyitásakor-három elnökségi tag jelen van, így az elnökség határozatképes.

Pomázi Gyula felkéri Mihályi Petrát, hogy készítse el a jegyzőkönyvet, aki a felkérést elfogadja. Az elnökségi tagok egyhangúlag elfogadják Mihályi Petrát a jegyzőkönyv vezetésére. Pomázi Gyulát elfogadják levezető elnöknek.

Pomázi Gyula felkéri Kiss Bálintot és Nagy Zsoltot a jegyzőkönyv hitelesítésére. Az elnökség elfogadja a hitelesítőket.

Pomázi Gyula megkérdezi a jelenlévőket, hogy az általa megküldött napirendi pontokkal egyetértenek-e, illetve van-e módosítási javaslatuk vagy indítványuk további napirendi témákra. A jelenlévők a napirendi pontokat elfogadják.

Napirendi pontok:

1. **Beszámoló a 2021. évi Curling Női- és Férfi Országos Csapat Bajnokságról, lebonyolításának tapasztalatairól.**

Pomázi Gyula elmondja, hogy a rendkívüli elnökségi ülésnek nem az a célja, hogy előzetesen tárgyalja azt az ügyet, amely kapcsán vélhetően per fog indulni a Magyar Curling Szövetséggel szemben, hanem az Országos Csapat Bajnokság tapasztalatainak megvitatása. Jelzi, hogy az Országos Csapat Bajnokság kapcsán minden dokumentumot igyekezett a Szövetség nyilvánossá tenni, elküldeni az érintettek számára. Felkéri a Szervezőbizottságot, hogy kezdjék meg az esemény értékelését.

Elsőként Kiss Bálint sportigazgató, a Szervezőbizottság elnöke beszél arról, hogy a napirendhez kötődő írásos beszámolót a június elején megtartott elnökségi üléshez kapcsolódóan már elérhetővé tette. Kitér arra, hogy a pandémiás helyzet nehezítette a szervezési folyamatokat, az időrend is többször került emiatt módosításra, mire kialakult a végleges lebonyolítási rendszer. Ki kellett dolgozni egy járványügyi protokollt is, az alapszakasz lebonyolítási rendjét is többször újra kellett tervezni, végül biztonságosan, elnyújtva, hathetes országos bajnokság került megrendezésre. Egy olyan fokozott biztonsági intézkedéseket tartalmazó lebonyolítási forma lett a végeredmény, amely a Covid-19 okozta járványveszély mellett is nyugodtan megtarthatóvá tette az eseményt. Kiemeli, hogy a tavaly nyári időszakban átalakított szabályzatok most „vizsgáztak", és az elődöntőben történt óvási eset nyomán világossá vált, hogy a szabályzatokat újra át kell dolgozni, felül kell vizsgálni. Az óvási szabályzatot első- és másodfokon az FTC Dream Team és UTE Férfi 1. közötti elődöntő óvási ügyének tárgyalása során kialakult felvetések mentén érdemes kivizsgálni, és frissíteni szükséges. Kiss Bálint azt is hozzáfűzi, hogy bár az MCSZ sikeresen pályázott a Hunguest-MOB kiírására, hogy bíróképzést tarthasson, ez a vírus miatt nem valósulhatott meg, de a következő szezon elején a gyakorlott bírók mellett új bírók képzését tervezi a Szövetség, emellett a ritkán alkalmazott szabályok felfrissítése is fontossá vált. Ebben az ügyben a nemzetközi tapasztalattal rendelkező Patonai Ágnes versenybírót szeretné felkérni. Az óvási ügy másodfokú tárgyalása során felmerült a versenyszabályzatban körülírt protokollok megfogalmazása, amelyek leírását módosítani, fejleszteni kell, ezeket Belleli Lajost felkérve beépítik a 2021. évi versenyeket illetően, a bírók figyelmét pedig felhívjuk a változásokra.

Sárdi Péter azzal egészíti ki Kiss Bálint beszámolóját, hogy sok olyan dologgal szembesült a Szervezőbizottság ezen a rendkívül zaklatott országos bajnokságon, amellyel korábban soha, és sajnálatosnak tartja, hogy a munkafolyamatok közben kénytelen volt lemondani a szervezőbizottsági tagságáról, mert olyan irányba csúsztak el a hatáskörök, amelyekkel nem tudott azonosulni. Felhívja rá a figyelmet, hogy tanulságként végig kell gondolni, hogy kinek mi a hatásköre. Igaz, hogy a szervezet időnként lassabban reagált a felmerülő kérdésekre, problémákra, de ennek oka az volt, hogy a Szervezőbizottság hosszan vitatott meg bizonyos témákat, viszont semmilyen konstruktív párbeszéd nem alakult ki a Szervezőbizottság és az Elnökség között. Véleménye szerint a Szervezőbizottság javaslatokat terjesztett az Elnökség elé, majd azért szinte rimánkodni kellett, hogy az információ az elnökségi döntésről visszajusson a Szervezőbizottsághoz. Az sem derült ki, hogy milyen indokok alapján döntött az Elnökség, és módosította a Szervezőbizottság javaslatát, hiszen nem az lett a végső verzió, amit a Szervezőbizottság javasolt. Úgy véli, hogy még ha a gyors döntések érdekében az Elnökségnek bele is kell szólnia a munkába, a normális kommunikáció elvárható lenne. Sárdi Péter arra is felhívja a figyelmet, hogy a Szervezőbizottság energiát fektet a javaslatok kidolgozásába, a tagok felelősséggel tartoznak a megszülető – jó vagy rossz – döntésekért. A szervezőbizottsági tagságról való lemondását azzal indokolja, hogy a megszületett döntésekkel nem tudott egyetérteni, viszont számonkérhető lett volna azokat illetően. Jelzi az

Elnökség felé, hogy amennyiben a Szervezőbizottság helyett kívánnak eljárni és dönteni, akkor vegyék át az Szervezőbizottság helyét.

Rókusfalvy András (pályaigazgató) hozzáfűzi, hogy a Szervezőbizottság alaposan megrágja, végiggondolja a szervezéshez kapcsolódó kérdéseket, de ha a Szervezőbizottság javaslatai valakinek az Elnökségben nem tetszenek, akkor átviszi egy másik fórumra a témát, és végül így mindenben az Elnökség dönt. Elmondja: szerinte át kellene gondolni, hogy miben dönt az Elnökség, és miben csak véleményez, javaslatot tesz. Nem tartja jónak, hogy úgy működnek a dolgok, hogy ha az Elnökségnek tetszik, akkor úgy dönt, hogy elfogadja a javaslatot, ha pedig nem, akkor saját hatáskörben újratárgyalja a témát, mert így nincs semmi értelme a Szervezőbizottság munkájának. Rókusfalvy András összességében véve azt gondolja az országos bajnoksággal kapcsolatban, hogy a hathetes elnyújtás indokolható a Covid-19 okozta járványhelyzettel, de soha ilyen rossz országos bajnokság még nem volt curlingben, mint az idei. Kényelmetlen és nehéz volt hat hét alatt végigvinni. A Magyar Curling Szövetség célja az, hogy az Európa-bajnoksághoz hasonlóan működjön az országos bajnokság, de ez szakmai tévedés, nem így szervezzük az országos bajnokságokat, hiszen az Európa-bajnokság egyben végigmegy, itt meg egy-egy mérkőzés van csak hetente. A pályaigazgató ezután áttér a további tanulságokra, amelyek véleménye szerint a bírókat érintik leginkább: úgy gondolja, hogy olyan szabályokat lehet csak számonkérni a csapatokon és a bírókon, amelyek betartásának/betartatásának feltételei meg vannak teremtve. Ez a magyar bajnokság nem hasonlított a WCF versenyekre, és Rókusfalvy András úgy véli, elsősorban akkor lehetett volna jól megszervezni, ha az esemény lebonyolításán dolgozó személyek, a csapatok, a bírók egymást segítve, maximális sportszerűséggel jártak volna el. A néhány éve még jellemző jó hangulat azonban érzése szerint nem volt meg, és elmondja, hogy ő maga sem tudja függetleníteni magát ettől. Azt gondolja, fontos lenne ezt a jó hangulatot visszahozni a pályára, és mindent el kellene követni azért, hogy ne a bürokrácia mezsgyéjén működjön a rendszer.

Mihályi Petra egyetért Sárdi Péterrel és Rókusfalvy Andrással, és annak fontosságát emeli ki, hogy az új bírók képzése mellett régóta aktív bírók tapasztalatai is a Szövetség rendszerében maradjanak, emellett a korábban is aktív bírók továbbképzést kapjanak a szabálymódosítások és azok betartatása kapcsán.

Kiss Zsolt ezzel kapcsolatban megjegyzi, hogy továbbképzésre a játékosoknak is szüksége lenne a szabályokra vonatkozóan. Emellett elmondja, hogy nem volt dinamikája az országos bajnokságnak, de ettől nagyon a korábbi lebonyolítási módok sem tértek el. Úgy gondolja, azzal a rendszerrel, amely alapján kiírásra szokott kerülni az országos bajnokság, lehetetlen reprodukálni az Európa-bajnokságot.

Sárdi Péter erre reagálva felveti, hogy akkor mi lenne az ideális? Hiszen az is irányelv, hogy ne legyenek mérkőzések hétköznap, hanem hétvégére koncentrálódjanak a meccsek. Kiss Zsolt úgy véli, hogy más nemzetek megoldásához hasonlóan akár egész évre is szét lehetne húzni az A Liga összecsapásait. Czermann Kristóf szerint úgy is meg lehetne oldani, hogy egy csapat egy hétvégén 3-4 mérkőzést játsszon, az hasonló az Európa-bajnokság intenzitásához és három hétvége alatt le lehet így bonyolítani az országos bajnokságot. Sárdi Péter hozzáteszi, hogy akár szét is lehetne választani a férfi és a női országos bajnokságot, hogy ne párhuzamosan fusson a kettő, és felhívja a figyelmet arra, hogy volt is ilyen jellegű javaslat a pandémiás helyzet alatti rendezésre vonatkozóan is.
Rókusfalvy András szerint a nemek szétbontása egy dolog miatt nem ideális: hatcsapatos bajnokság van, így, ha négy meccs lenne egy nap, a csapatok közvetlenül egymás után játszanának le tíz endes mérkőzéseket, amely rendkívül fárasztó. Ebből a szempontból pedig jobb, ha a férfi és a női meccsek váltják egymást, mert az alatt az egy mérkőzés alatt legalább tudnak pihenni a játékosok.

Pomázi Gyula kéri, hogy egyelőre a tapasztalatokat vegyék át az ülés résztvevői, ezekre koncentráljuk a beszélgetést.

Kiss Zsolt ezen a ponton megjegyzi, hogy a játékosoktól is azt hallja, hogy a B ligának már nincs létjogosultsága, mert túl kevés a csapat.

Palancsa Zoltán másik kérdésre tér át, azt szeretné tudni, hogy a különböző javaslatokat hova kell benyújtani ahhoz, hogy valóban tárgyalva legyenek, hiszen a vírus miatti halasztások-módosítások kapcsán ő maga kidolgozott egyet a lebonyolításra, valamint Sárdi Péterék és Czermann Kristófék közösen is adtak be két javaslatot, ám ezek meg sem lettek említve vagy tárgyalva. Felhívja a figyelmet arra, hogy azok, akik ilyet beadnak, energiát, időt fektetnek a kidolgozásba, pedig azt az időt és energiát másra is tudnák fordítani. Elmondja, hogy annak a javaslatnak a kidolgozása során, amelyet ő adott be, több szempontból is körüljárta a problémát, mérlegelte, átgondolta. A helyzet determinálta, hogy nem lesz teljes egyetértés a témában, de amit Kristófék adtak be, arra se lehetett szavazni. Azt kérdezi, hogy mi annak a módja, hogy amennyiben három javaslat van, akkor háromra lehessen szavazni? Mást is tudott volna csinálni, ezért kérdezi, hogy ki felé kell benyújtani, hogy meg legyen tárgyalva? Felvetésére azt a választ kapja, hogy a szakmai bizottság felé, ott történik meg az alternatívák összevetése, átgondolása.

Pomázi Gyula elmondja, hogy azért nem tárgyaltatta a többi javaslatot, mert az elnökségi ülés napján, illetve előző este érkeztek, így azokat elolvasni sem volt idő, hogy mérlegelni lehessen és felelősséggel dönteni. Tanulságként javasolja leszűrni, hogy legközelebb az ilyen javaslatok a Szervezőbizottság felé legyenek eljuttatva, azok közül a Szervezőbizottság tudja mérlegelni, melyik megvalósítható, és azokat az alternatívákat tárja az Elnökség elé validálásra – egyúttal hozzáteszi, hogy az Elnökség szakmai döntést nem hoz, csak validál. Rávilágít, hogy a folyamatok tekintetében az a fontos, hogy időben érkezzenek a javaslatok, és ahhoz kerüljenek, akik valóban meg tudják tárgyalni.

Sárdi Péter szerint ez ugyan jól hangzik, és a Szervezőbizottság ezt el is kezdte csinálni, csak aztán nem ez történt, hanem a Szervezőbizottság kidolgozott javaslatokat, utána pedig nem kapott visszacsatolást, hogy azok 10-ből 10-szer miért nem lettek elfogadva. Tehát az elmélet, hogy hogyan kellene működnie jó, csak a gyakorlatban nem ez valósul meg. Felhívja a figyelmet, hogy Rókusfalvy András is ezt mondta el pár perccel korábban: ami tetszett az Elnökségnek, az el lett fogadva, ami nem, azt egy másik fórumon megtárgyalták, módosították. Ha van visszacsatolás és a Szervezőbizottság dönt, akkor nem alakult volna ki feszültség a Szervezőbizottság és az Elnökség között.

Palancsa Zoltán arra hívja fel a figyelmet, hogy annak megbeszélése, hogy a vírus miatt változtatásra lesz szükség a lebonyolításban, valamint az azt követő rendkívüli elnökségi ülés között mindössze hat nap telt el, és az idő rövidsége miatt nem lehetett ezeket a hivatalos utakat bejárni. Véleménye szerint a hat hetes rendezés egy légből kapott ötlet érzetét keltette, amelyet Fóti Balázs vetett fel a beszélgetés végén, ehhez képest kezdett el gondolkozni mindenki. Nem engedte meg az idő, hogy kellően hamar elküldésre kerüljenek kidolgozott változatok az érintettek felé, úgy lehetett volna reális, korrekt döntést hozni, ha mindegyik lehetséges opciót át lehetett volna beszélni – először a szervezőbizottság, majd az elnökség szintjén.

Farkas Dániel meglepetését fejezi ki, mivel a beszélgetés alapján úgy tűnik, hogy a szövetség működési rendszerében egyik kéz nem tudja, mit csinál a másik – a folyamatoknak, a munkamenetnek egyértelműnek kellene lennie. Javaslatot ennek kapcsán tenni nem szeretne, de jelzi, hogy mivel az ő szakmájába nyúlik a téma, számára kifejezetten meglepőek ezek a

felmerülő kérdések. Azt hitte, tudatos munka folyik a szövetségben, ehhez képest arról folyik a beszélgetés, hogy kinek mi a feladata. Pomázi Gyula erre reagálva megjegyzi, hogy a jelenlegi egy nagyon furcsa válsághelyzet, amelynek kezelése minden szinten nagyon nehéz. Ha nincs ez a presszió, akkor normál munkarendben ez nem probléma, de arra a helyzetre nem volt felkészülve a szervezet, hogy az eljárásrendet válsághelyzetben is be tudja tartatni. Nehéz odafigyelni arra, hogy mit csinál az egyik kéz meg a másik, miközben 66 féleképpen történnek dolgok országosan és lokálisan egyaránt. A sok szempontot egyszerre figyelembe venni nehéz, a járványhelyzet alatt zajló folyamatok során nem a normál ügymenet szerint születtek a döntések.

Rókusfalvy András kiemeli, hogy a covid okozta járványhelyzet alatt jó volt, hogy mindenki követni tudta otthonról az összes mérkőzést online közvetítésen keresztül, amelyet az tett lehetővé, hogy most először a szövetség biztosított önkénteseket a lebonyolításhoz – ez nagy segítség volt a pálya számára. Úgy véli, nem csak a bírói munkát kell megszervezni egy-egy ilyen esemény kapcsán, hanem mindent, és szükség van ehhez humán erőforrásra. Palancsa Zoltán itt megjegyzi, hogy a mérkőzések utáni villáminterjúk is jó hatással voltak az eseményre, jó visszhangjuk volt, 1-2 mérkőzés azonban kimaradt. Ehhez hozzáteszi, hogy a Siketek SC játékosaival értelemszerűen nehezebb a kommunikáció, de érdemes lenne megtalálni a módját, hogy ők is tudjanak nyilatkozni. Mihályi Petra elmondja, hogy volt kísérlet a siketekkel is felvenni a kapcsolatot, az interjúkat készítő gyakornok kereste őket messengeren keresztül, írásos platformon is, de nem érkezett válasz. Jelzi ugyanakkor, hogy természetesen keresni fogják erre a megoldást, akárcsak az interjúk, cikkek megjelentetésére a honlapon.

Czermann Kristóf ezen a ponton megkérdezi, hogy az általános szervezési kérdéseket sikerült-e ezzel a szervezőbizottságnak nagyjából lezárni. Jelzi, hogy jelen van két csapatvezető egy másik, országos bajnoksághoz kötődő ügyben, hiszen ezúttal nem csak a szervezés kapcsán van megvitatni való, hanem sportszakmai probléma is felmerült, van egy konfliktus, amelyről hamarosan döntést kell hozni. Arról beszél, hogy az UTE Férfi 1. csapatát rosszul érintette, hogy az ügyben nem volt érdemi megkeresés, őket nem hallgatta meg a Fellebbezési Bizottság, és ezzel épp annak a lehetőségét vették el tőlük, hogy kooperatív, javító szándékú, produktív beszélgetés alakulhasson ki az ügyben. Elmondja, hogy végigolvasta a vonatkozó jegyzőkönyvet, amelyből kiderült számára, hogy tényleg foglalkoztak a problémával. Hozzáteszi, hogy ő maga is sok kérdést feltett volna, ha lett volna erre lehetősége, és sajnálja, hogy ki kellett vinnie az ügyet a szövetségen kívülre. Úgy véli, hogy egy hónappal korábban kellett volna mindazt átbeszélni, amelyre csak a rendkívüli elnökségi ülés alatt kerülhet most sor, így viszont szövetségen belül elvesztették az ügyet, tehát más megoldás nem volt. Három nagyobb „tüskét" emel ki az üggyel kapcsolatban: az egyik, hogy az FTC Dream Team nem jelent meg az UTE Team Tatár elleni bronzmérkőzésen, ráadásul nem is jelezték ezt az ellenfél felé, pedig az óvási fellebbezésnek lehetett volna más is a végeredménye. A második, hogy volt egy mérkőzés jegyzőkönyv, amely hitelesítve lett a versenybíró és a két csapat tagjai által is, és Ézsöl Gábor nem volt arra jogosult, hogy utólagosan azt módosítsa, Czermann Kristóf úgy véli, ez vállalhatatlan. A harmadik dolog, amelyre felhívja a figyelmet, hogy a pályán megnyerték a mérkőzést 10-7-re, majd az FTC Dream Team nagy mosollyal gratulált a győzelemhez, sok sikert kívánt a döntőre, kikérték a sörüket, a két csapat elbúcsúzott egymástól, majd este érkezett az e-mail arról, hogy megóvták a mérkőzést. Szerinte, ha valaki ilyenre készül, akkor nem mondja, hogy sok sikert a döntőben, hanem megmondja, hogy megnézi a szabálykönyvet. Hozzáfűzi, hogy nincs egyedül ezzel a véleménnyel, ez kétszínűség. És úgy véli, hogy azzal, hogy a Magyar Curling Szövetség alelnöke ilyen helyzetbe került, sokakban felmerülhet a kérdés, hogy amit mond, az úgy van-e. Úgy gondolja, hogy érdemes elgondolkozni azon, hogy vajon az, hogy kevés instruktor jelentkezik a vidéki programra, mennyire köszönhető például ennek – azt gondolja, hogy a szövetségnek a történetnek ezen aspektusával is foglalkoznia kell.

Kiss Zsolt arra hívja fel a figyelmet, hogy ez nem is az első alkalom, amikor kettős mérce érhető tetten. Fóti Balázshoz fordulva elmondja, hogy az salak részegen érkezett a Magyar Kupára, ahol pályára sem tudott menni, az eset viszont nem került jegyzőkönyvbe, pedig ez a dolog megengedhetetlen, főleg alelnökként. Továbbra is Fóti Balázsnak címezve kitér arra is, hogy véleménye szerint nem tiszteli meg az ellenfelet, és azt gondolja, hogy a szövetségen belüli összefonódások miatt lehet ezt kibekkelni, viszont így a szövetség jóformán egy gittegylet szintjén működik. Azok, akik az összefonódásokban nem érintettek, hátrányt szenvednek, míg a másik oldalon minden, amit szeretnének, megvalósulhat. Ilyen volt például a tavalyi országos bajnokságon Juhász Eszter indulási jogának kérdése. A szabályok alapján nem indulhatott volna, az Elnökség eredetileg mégis jóváhagyta Dencső Blanka csapatának indulását, Juhász Eszterrel. Az ilyen jellegű döntések hátrányosan érintik a csapatok, egyesületek többségét.

Nagy Zsolt az összefonódások kapcsán arra tér át, hogy a fellebbviteli bizottság nyilatkozatai alapján nincsen összeférhetetlenség a szavazati joggal rendelkező bizottsági tagok esetében, Az újságcikkek azonban firtatták ezt a kérdést. Érdeklődik, hogy annak fényében is úgy gondolják, hogy nincs, hogy a cikkek szerint Fóti Balázst Deák György tanította curlingezni, Belleli Lajos és Ézsöl Gábor pedig szomszédok, közös telken építkeztek?

Ézsöl Gábor erre úgy reagál, hogy ezt majd a bírósági eljárásnak kell kiderítenie, azt mondja, tegyék bele a keresetlevélbe, és majd ott lehet ezt a kérdést tárgyalni, egy folyamatban lévő bírósági üggyel kapcsolatban véleménye szerint nincs értelme ezen a fórumon beszélgetni. Ezzel szemben azt gondolja, hogy ide tartozik az országos bajnokságot követő újságcikkek, facebook posztok tartalma, amelynek van egy privát, és egy szövetséget érintő vonulata. Ezekben Kiss Zsolt, Czermann Kristóf és Palancsa Zoltán őt és a csapattársait is érintő dolgokat fogalmaztak meg, amelyek féligazságokat, hazugságokat tartalmaztak, amely rágalmazásig megy. Ez a privát része, vagy jogi úton igyekszik majd valamit tenni ezek miatt, vagy nem fog ezekkel a személyekkel beszélgetni a jövőben, hiszen nem tudhatja, hogy mi fog megjelenni elferdítve, vagy hazug módon. Az, hogy ő kinek az üzlettársa, vagy kivel közösen épít házat, ki lakik ott rajta kívül, személyiségi jogokat sértő dolgok, csapattársa neve is szerepel benne. Másik vonulata ennek a curling szövetséget érintő dolog. Nem akar arról beszélni, hogy Kiss Zsolt és Palancsa Dorottya milyen állításokat fogalmaznak meg és milyen fórumokon. De azt gondolja, hogy ezzel kapcsolatban a szövetségnek van teendője: saját hatáskörben fegyelmi eljárást indítani Czermann Kristóf és Kiss Zsolt ellen, hatáskörén túl pedig a Magyar Olimpiai Bizottsághoz is fel kell ezt terjeszteni. Ezen túl meg kell nézni, hogy Palancsa Zoltán mit és hogyan nyilatkozik, hiszen nyilvános fórumon gúnyolódik a versenyzőkkel. Ézsöl Gábor konkrét idézetet emel ki: „Szerintem megkaphatják a legtöbbet fejlődött csapat díját is, mert elvesztett elődöntő után megnyerték a versenyt"; és jelzi, hogy ő ezt gúnyolódásnak veszi. Elmondja, hogy Palancsa Zoltán posztja említi azt is, hogy azzal az egykori csapattársával, aki a döntés meghozatalában közreműködött, a mai napig egymás mellett laknak, amely elmondása szerint a személyiségi jogok megsértése. Szintén ide kapcsolódik a szövetség legitimációjának kérdése, amelyhez kötődően szintén vannak posztok, ezzel kapcsolatban az került ki az online térbe, hogy a fellebbviteli bizottság „független", felkért csoport, szemben a szervezőbizottsággal, amelyik egy szakmailag korrekt szervezet, ez pedig utal arra, hogy a fellebbviteli bizottság egy inkompetens szerveződés. Ézsöl Gábor kijelenti, hogy ha egy elnökségi tag így gondolkodik, akkor annak le kellene mondania, ennek nyomán fel is szólítja Palancsa Zoltánt, hogy mondjon le az elnökségi tagságáról.

Palancsa Zoltán erre úgy reagál, hogy azzal, amit hivatalos és nemhivatalos fórumon mondott, úgy gondolja, nem sértette meg senki jogait. A véleménye komoly, és ha kimondja, hogy a fellebbviteli bizottság egy felkért testület, az baj, akkor Ézsöl Gáborban valószínűleg sértettség van, amiből ő nem fog magában lelkiismereti kérdést csinálni.

Nagy Zsolt tovább feszegeti a témát, és azt mondja, hogy annak ellenére, hogy eredetileg nem kapott választ a kérdésére, továbbra is úgy gondolja, hogy a kérdéskör ide tartozik, úgyhogy a kérdéseit felteszi másképp: ha valakinek a szomszédja dönt...

Ézsöl Gábor a szavába vág, és azt mondja, ő is sok kérdést fel tudna tenni összeférhetetlenséggel kapcsolatban, bírósági ügy van folyamatban, és ezekre majd ott fog válaszolni. Hozzáteszi azt is, hogy nem hivatalos platformon viszont egy sör mellett szívesen elmondja a véleményét Nagy Zsoltnak.

Sárdi Péter a jogi per kapcsán kérdezi, hogy a szövetség jogásza ebben az ügyben, ahol két egymással szemben álló személy van, bekapcsolódott-e már?

Pomázi Gyula válaszul elmondja, hogy a jogásszal való konzultáció alapján a szövetség háromtagú választottbíróság felállítását kérte, az elsőkörös döntéshozatali folyamat 60 napos, ezután még polgári perre lehet menni, amely akár 1-2 év is lehet, ez a jogrendszer. Az MCSZ jogásza ismeri a keresetlevél tervezetet és az ügy hátterét, de az álláspontját és a szövetség álláspontját nem lehet ezen a platformon megvitatni most. Ezt valamilyen úton-módon, mint pertárgyat kell kezelni. Ezen a platformon a működéssel kapcsolatos tanulságokat lehet esetleg levonni, átgondolni, hogy az eset kinek a felelőssége, és milyen jogköröket kell majd esetleg megváltoztatni, ez tartozik ebbe a körbe. A per, meg annak az eredménye másik kérdés. Itt most nem is mindenki van azzal tisztában, hogy mi a keresetlevél tartalma, sok olyan jellegű ügy van viszont, amelyről itt beszélni lehet és kell.

Sárdi Péter csodálkozik az egész kialakult ügyön, és megerősíti, amit Rókusfalvy András is megemlített, hogy ebben az esetben valami nagyon félrecsúszott. Úgy véli, hogy ha hátrébbról szemléljük a problémát, akkor érdemes lehet keresni egyéb megelőzési módot, hiszen senkinek nem érdeke, hogy a szövetség és egy tagszervezet pereskedjen egymással. Ezzel senki nem jut sehova, sem a szövetség, sem a tagszervezet nem lesz tőle boldog, nehéz egy peres ügyből következtetést levonni. Jó lenne, ha a szövetség jogászai ebből a szemszögből is vizsgálnák a témát, és állást foglalnának.

Pomázi Gyula úgy reagál, hogy jelenleg ilyen típusú, peren kívüli megegyezést célzó döntést senki nem hozott, több folyamat és végkimenetel is lehetséges. Egyelőre szubjektív véleményekről, meghúzódó tényekről van szó, és remélem, hogy elnökség szintjén hamarosan eljutunk odáig, hogy van ilyen-olyan konkrét álláspont. A fellebbezési bizottság kijelölt tanács, nem az elnökség, más kérdés, hogy volt benne véletlen két elnökségi tag is. De nem a szövetség elnöksége döntött a fellebbviteli bizottság döntésekor, adott helyzetben az ügyet az elnökség még tárgyalni fogja.

Rókusfalvy András a beszélgetés hallatán szomorúságát fejezi ki, úgy véli, hogy a legnagyobb tanulsága az OCSB A-nak, hogy a curlingből kiveszett valami, hiszen nem a pályán dől el az eredmény, hanem jogi ügy lesz belőle. Pedig azt gondolja, hogy az emberek nem azért jönnek curlingezni, hogy jogi ügyet csináljanak a dolgokból, hanem azért, hogy becsületes harcban győzzenek. Szerinte el is kell dönteni azt, hogy merre megyünk tovább. Lehet úgy hozzáállni, hogy ne legyenek kiskapuk, senki ne tudjon semmibe belekötni, vagy pedig a játék igazi lényegét próbáljuk meg visszahozni, amikor a curling szellemiségében dőlnek el a dolgok. Több olyan sportág van, ahol mindenki keresi a kiskapukat, azokon keresztül próbálják érvényesíteni az érdekeiket, például amikor a focisták eljátsszák, hogy felrúgták őket, aztán a bíró vagy megítéli, vagy nem. De lehet olyan is, hogy megiszunk egy italt, játszunk, jól érezzük magunkat. Az országos bajnokság legnagyobb vesztesége, hogy 1-2 országot leszámítva a curlingezés nem a kiskapuk keresésének az irányába megy el – elmondja, hogy számára különösen fájdalmas, hogy nálunk mégis, mert sokakkal a hazai közösségben még mindig

ugyanúgy állnak a dolgokhoz: élvezik a játékot, a pályán eltöltött perceket, és nem az a céljuk, hogy valamilyen fondorlatos úton kivívják a győzelmet, így szerezve érvényt az érdekeiknek.

Nagy Zsolt igazat ad Andrásnak abban, hogy a játéknak örömmel kellene járnia, amelyet meg is tapasztalt már a közösség, ezzel szemben Ézsöl Gábor szavaiban gyűlöletet érez. Elmondja, hogy véleménye szerint neki is van egy igazsága, míg Czermann Kristófnak is van egyfajta igazsága az ügyben, és mindketten úgy gondolják, hogy nekik járna az igazság. Nagy Zsolt úgy véli, hogy a két bizottság jogot szolgáltatott, nem feltétlenül igazságot. Arról beszél, hogy bár Elnök Úr úgy fogalmazott, hogy ez egy felkért bizottság, amelyet lehet kritizálni, nem az elnökség, felelősséggel mégis az elnökség tartozik. Jelzi, hogy szeretne megint kérdéseket feltenni Ézsöl Gábornak, de hozzáteszi, hogy azokat, amelyek közvetlenül a perhez kapcsolhatóak, ki fogja hagyni. A dolgok működésére vonatkozóan kezdi firtatni a seprűcserét: azt szeretné megtudni, hogy az FTC Dream Team tagjai ismerték-e a seprűcserére vonatkozó szabályt, vagy csak a meccs után nézték meg? Ézsöl Gábor félbeszakítja, és leszögezi, hogy ez a perhez kapcsolódik. Nagy Zsolt ismét kérdezi: ismertétek? Ézsöl Gábor ismét a szavába vág, és kijelenti, hogy ez a perhez kapcsolódik. Nagy Zsolt igyekszik folytatni: ha a csapat ismerte a szabályt, és alkalmazta is, akkor jóhiszeműen feltételezni kell, hogy alkalmazták is minden egyes mérkőzésen, nem csak az OCSB A-n, hanem minden más versenyen is a szezonban.

Ézsöl Gábor ismét közbeszól, felszólítja Nagy Zsoltot, hogy álljon meg, mert megint a perhez kapcsolódó kérdésről beszél. A két fél heves vitába bonyolódik, Nagy Zsolt próbálna kérdezni és válaszokat kapni, Ézsöl Gábor azonban nem engedi szóhoz jutni, folyamatosan azt ismétli, hogy ezek mind a perhez kapcsolódó dolgok, és jelezte, hogy ezzel csak akkor óhajt foglalkozni, ha tanúként meghallgatják a bíróságon.

Nagy Zsolt végül arra hivatkozva szót tud kérni, hogy ő is végighallgatta a másik felet, most szeretné, ha őt hallgatná végig Ézsöl Gábor.

Nagy Zsolt kifejti, hogy amennyiben az FTC Dream Team tagjai úgy gondolják, hogy egyszer sem fordult elő, hogy rosszul cseréltek volna, akkor meg is lehetne akár nézni, hogy ez tényleg így volt-e, minden mérkőzésük összes cseréjét. Áttér arra, hogy a fellebbviteli bizottsági jegyzőkönyvet mindenki megkapta, láthatta, milyen érvek vannak. Úgy véli, lehet mondani, hogy nem szabad megszegni a szabályt, pedig még a pszichológiai könyvek is azt írják, hogy mindenki minden héten megszeg szabályokat – nem azért, mert meg akarja szegni, hanem egyszerűen csak úgy alakul, hogy megszegi. Kérdés, hogy a szövetség visszamenőleg utána akar-e menni a dolognak, hiszen a többi ágon is vannak olyan mérkőzések, ahol ez probléma volt, és egy szabályt nem csak akkor kell alkalmazni, ha óvás van. Arra is felhívja a figyelmet, hogy úgy gondolja, hogy a tisztségviselőknek a döntési folyamatok során a szövetség érdekeit is figyelembe kell venniük minden minőségükben, és kifogásolja ebben a tekintetben Fóti Balázs működését az utolsó négy évben.

Nagy Zsolt szerint ez a probléma tetten érhető az óvási ügy kapcsán is, és felteszi a kérdést, hogy mennyire volt hasznos ez az óvási ügy, és vajon az elnökség jót tett-e ezzel a dologgal a szövetséggel. Elmondja, hogy nem külön Palancsa Dorottya vagy Kiss Zsolt érdekeit nézi, de kvótát kell szerezni. Véleménye szerint el kell azon gondolkozni, hogy kinek van tulajdonképpen esélye kvótaszerzésre. Úgy gondolja, hogy nem egy szemétdombon kellene azon kakaskodni, hogy ki megy ki egy olyan világeseményre, ahol nulla esély van kvótát szerezni, és felteszi a kérdést, hogy ennyire rossz döntés hogyan születhet meg egy ennyire fiatal, zsenge szövetségben, illetve hogy érdemes-e ezen itt és így huzakodni?

Ezután Sárdi Péter kér szót, aki elmondja, hogy ő állította össze a szabályzatot, amelyet szerinte meg kellene vizsgáltatni akár jogi szakemberrel is, hogy hiányos, esetleg pontatlan-e, jónak mondható, csak rosszul alkalmazott? Ő maga, mint a szabályzat kidolgozója, úgy

gondolja, hogy szakmai szempontból jó, de jogi szempontból valószínűleg vannak orvosolandó hiányosságok.

Pomázi Gyula elmondja, hogy két alkalommal ült össze a fellebbezési bizottság, és hosszan vizsgálta az eljárásmenetet is, hogy mennyire tartható. Megállapították, hogy jogilag nem jó, sok a hiba. Sok munkát adott ez az ügy a fegyelmi bizottságnak is, és felveti, hogy vajon a fegyelmi bizottság tudja-e mi az eljárásrend. Hangsúlyozza, hogy ez egy rettenetesen nehéz és káros szituáció, amelyben szövetségi szinten vélemények és érzetek ütköznek és ütköztek, ezek kinek-kinek a saját igazságát hordozták. Pomázi Gyula szerint a különböző kommunikációban megjelent vélemények is a személyeskedés irányába mentek, ezt a részét kellene megpróbálni kihúzni, a formális rendszerekből elvinni. Azt mondja, nem kell szeretni a másikat, de arra a helyzetre, amelybe most a közösség került, lehet úgy tekinteni, hogy ebből a jövő felépíthető, de fontos része a történetnek az, hogy ezek az ügyek ne menjenek el a személyeskedés irányába.

Czermann Kristóf arra reagál, hogy van/lesz-e per, vagy nem? Elmondja, hogy három-négy nappal korábban aláírásra került az alávetési nyilatkozat, amelyet a keresetlevéllel együtt a MOB szervezetének, a sport állandóválasztottbíróságnak juttattak el, de ebben a pillanatban még nincs per. Volt szó határidőkről, végül azért a választottbírósági eljárást választották, mert ebben az esetben 30 napon belül tárgyalás, majd 15 napon belül határozathozatal lesz, és az UTE-t képviselő ügyvéd azon dolgozik, hogy még a nyári szünet előtt legyen elindítva az ügy, így sürgősségivel került beadásra. Véleménye szerint a személyeskedés kérdése nyilván érdekes dolog, sok az összefonódás, hiszen például Pomázi Gyula is Balázs Dávid volt csapattársa és hangsúlyozza, hogy nem tudna olyan három fős bizottságot összehozni, ahol nincs ilyen, így viszont nehéz a személyeskedés kikerülése. Fontosnak tartja azonban azt, hogy ha valakiről rosszat gondol, és nem csak ő, akkor lehet, hogy az nem lesz jó hatással a dolgokra, ezért kéri, hogy ez a helyzet legyen tisztázva.

Pomázi Gyula ide kapcsolódva elmondja, hogy a következményeket mindenkinek vállalnia kell, a helyzet feloldása pedig protokolláris ügymenetben lehetséges – ez lehet akár bizalmatlansági eljárás, maga a módszer részletezése most nem lényeg, a fontos az, hogy megvannak azok a racionális menetek, amelyeket alkalmazni lehet. Sárdi Péterhez fordulva azt is hozzáteszi, hogy az üggyel kapcsolatos szövetségi kommunikációt illetően a cikk megjelenésének napján beszélt a főszerkesztőkkel, akik elnézést kértek, amiért csak egyetlen oldalról szólaltattak meg szereplőket, és adnak lehetőséget arra, hogy a másik csapat is megszólaljon, vagy akár elnöki interjú jelenjen meg, jelenleg azonban túl nagy a zaj, így több értelme van annak, hogy ez az anyag a labdarúgó Európa-bajnokság után jelenjen meg.

Nagy Zsolt felveti, hogy lehet, hogy jobb lenne, ha a fellebbviteli bizottságban nem lennének aktív játékosok, hanem egy külsős testület kerülne felállításra, amely tud objektív véleményt alkotni. Úgy gondolja, hogy ennek az egész bizottságosdinak sok értelme a szövetség szempontjából nem volt, maximum egy tanulópróbaként lehet értékelni, és most el kellene azon gondolkozni, hogy milyen okos dolgokat tud csinálni a szövetség egy ilyen dolog kivédésére, hogyan lehet az indulatokat kezelni. Pomázi Gyula rámutat, hogy az indulatokat curling érdekében is fel lehet használni. Nagy Zsolt arra hívja fel a figyelmet, hogy nem volt olyan magas részvétel a banketten sem, mint amilyen lenni szokott, körülbelül a megszokott létszám 40% jött el rá. Az UTE-tól egy fő, az FTC-től hét, a Vasasból nagyjából 17 résztvevőt számolt össze. Egyfajta polgári engedetlenségként értékeli ezt az alacsony részvételt, úgy véli, hogy az óvási ügy megosztotta a curling társadalmat, és úgy gondolja, hogy a tapsokból lehetett következtetni arra is, hogy milyen irányba osztotta meg a curling közösséget az eset. A játékosok megtehetik, hogy nem mennek el egy ilyen rendezvényre, a polgári engedetlenség nem tilos. Az Utánpótlás Edző Program kapcsán is hasonló figyelhető meg: hiába lenne az edzők kötelessége részt venni vidéki rendezvényeken, és fakadhat ebből anyagi hátrányuk is,

mégsem jelentkeztek, már a tatabányai kupát is nehéz volt összehozni, majd jött a sátoraljaújhelyi nehézség. Lehet ezzel is az lesz majd, ami az SZFE-vel, hogy egy idő után vagy eltűnik, vagy megmarad a mozgalom és az, hogy mit akarnak az emberek. De ahhoz, hogy a szövetség békében, jól tud jól működni, azzal kell foglalkozni, hogy épül a szervezet, nem azzal, hogy rombolják.

Palancsa Zoltán a szervezési tapasztalatokhoz szeretne visszatérni, elmondja, hogy nem hiszi, hogy azon lovagolva, hogy lesz-e per vagy sem, érdemben tovább tudna lépni a szövetség. Azt javasolja, hogy ha lehetséges, a jövőben legyen módosítva az országos bajnokság kiírása, legyen figyelembe véve, hogy a top játékosaink is részt vehessenek a hazai bajnokság mérkőzésein. Felhívja rá a figyelmet, hogy ez emeli a verseny színvonalát is, kiváltképp a döntő-elődöntő szakaszban. A sátoraljaújhelyi programról elmondja, hogy jó volt a hangulat, egy hosszú program keretei között tanítottak curlinget a helyieknek, és nem bánta meg, hogy részt vett az eseményen.

Sárdi Péter szerint Palancsa Zoltán érdekes problémát vetett fel, hiszen egyszer már volt téma elnökségi ülésen az országos bajnoki részvétel. Volt egy érdekes kérdés, amelyet ő vetett fel: régóta vita a vegyes-páros olimpiai szakág tekintetében, hogy a szövetség hogyan szervezze a jogosultságot. Ezt végül halasztotta a szövetség? Az UTE részéről felmerült ezzel kapcsolatban probléma, amelyet a covid most felül írt, de érdemes lehet elővenni a témát. Most más játékos is érintett, megint van egy játékos, aki mindkét olimpiai számban érdekelt, érdemes lehet elővenni a témát újból.

Nagy Zsolt ehhez kapcsolódóan azt kérdezi, hogy van-e olyan szövetség, amely olyan szabályt hozott, hogy egy sportoló csak egy szakágban indulhat?

Rókusfalvy András az óvási ügy kapcsán is megfordítaná a kérdést, jelzi, nem hallott olyat más ország nemzeti bajnokságán, hogy valakitől elvették volna a mérkőzést, mert rosszul cserélt seprűt. Véleménye szerint nem biztos, hogy mindig, mindent úgy kell csinálni, mint az Európa- és világbajnokságokon.

Palancsa Zoltán Nagy Zsolt felvetésére reagálva elmondja, hogy a felügyelőbizottság felé indított egy felkérést, hogy a válogatottságra vonatkozó, elfogadott passzust vizsgálják meg.

Nagy Zsolt elmondja, hogy a felügyelőbizottság tagjai megosztottak abban a kérdésben, hogy nekik kell-e egyáltalán döntést hozni. Úgy gondolja, a következő héten lehet válasz.

Palancsa Dorottya szerint nem szabad magunkat más országokkal összehasonlítani, hiszen van, ahol minden szakágban kiemelkedően sikeresek, de 0-24-ben mögöttük van egy csapat, amelyik fel tudja készíteni őket, amelyik megadja a támogatást, hogy jól tudjanak teljesíteni. Ne hasonlítsuk magunkat össze velük, de akkor ne is várjuk el azt az eredményességet, mint például a svédeknél.

Fóti Balázs két dolgot szeretne hozzáfűzni: egyik, hogy az véleménye szerint egyértelműen kiderült a szezon lebonyolítása alapján, hogy a szövetség szabályzatai nem megfelelőek, pedig sok időt és energiát ölt bele a szövetség, hogy egységesítse, modernizálja az elavult és hibás szabályzatokat. Létrejött ezért egy munkacsoport, amelynek Palancsa Zoltán és Kiss Zsolt is tagja volt, és rengeteg munkát beletettek, mégsem sikerült jól. Hiba volt, hogy nem lett bevonva a munkába jogász, úgy gondolja, hogy ez most a következő lépés. Az elnökség ebben erre a munkacsoportra támaszkodott, és átalakítás nélkül elfogadta ezeket a szabályzatokat. Most meg kell nézni, hogy jogilag hogyan kell rajtuk változtatni, hogy mindenki számára egyformán értelmezhetőek legyenek a szabályok. Úgy gondolja, hogy a szezon másik fontos tanulsága a szezon során felmerült jó néhány nehézség és probléma, amelyekben valahogy az

UTE mindig benne van. Meg kell vizsgálni, hogy mi okozza, hogy úgy látszik, hogy az UTE részéről van ellenvetés a szövetség és az elnökség munkája kapcsán. Annak, ami most zajlik, semmi értelme, csak személyeskedés, vagdalkozás. Azt mondja, hogy nem érti ezt, a felsorolt dolgok nem tények, nem lehet ezekkel mit kezdeni. Véleménye szerint meg kell nézni akkor, hogy kivel tud leülni a klub képviselete a szövetség oldaláról, akivel szemben nincs ellenérzésük. Leszögezi, hogy a szövetségnek szüksége van az UTE-ra és a klub játékosaira, és ezt az ellentétet rendezni kell. Az Elnökség is kezdeményezhet, de fontos, hogy ebben aktív legyen az UTE is, hogy az elnökség tudja, kivel lenne érdemes leülni. A szakosztályvezető Baluka Erzsivel, a válogatottal, vagy kivel? Fontos tanulságnak látja, hogy a szövetségnek ebbe az irányba lépéseket kell tennie. Úgy látja, hogy a szövetségben dolgozóknak is ez az érdeke, az UTE-tól és az elnökségtől is kéri, hogy erre a beszélgetésre nyáron kerüljön sor, hogy a következő szezont harmonikusan lehessen kezdeni, amelyre mindenképpen szükség van.

Kiss Zsolt a szabályzatokkal kapcsolatban elmondja, hogy szerinte jó, hozzáértő testület foglalkozott az aktualizálással, de mindenkinek kellő energiát kellett volna belefektetni, az óvási szabályzattal például Dencső Blanka volt megbízva, aki nyolc hónap alatt nem csinálta meg, majd Sárdi Péter tett le egy javaslatot, amelyet az utolsó pillanatban, rohanva írt meg. Lehet, hogy ez hibás lett, de a többi szabályzat nem elavult, alkalmazható, az pedig, hogy ki így, ki úgy értelmezi, nem lesz teljesen kiküszöbölhető – vagy csak nagyon nehezen. Úgy érzi, hogy a többi szabályzattal nagy gond nincs, és megerősíti, hogy az elnökség valóban változtatás nélkül elfogadta az összeset. Az óvási szabályzat viszont nem készült el időben. Abban igazat ad Fóti Balázsnak, hogy sajnos az UTE általában benne van a problémás esetekben, de ennek az az oka, hogy szinte mindig a szenvedő oldalon van a klub. Ennek Kiss Zsolt két okát látja: egyrészt, hogy a legeredményesebb klubról van szó, amely két világbajnokot adott a sportágnak, akik bármelyik országos bajnokságon esélyesek, akár együtt, akár külön. Jelzi, hogy örül annak, hogy vannak olyan szakágak, amelyek felvonultatnak dedikáltan csak arra a szakágra készülő csapatokat, de azt érzi, hogy elindult arrafelé a rendszer, hogy meg legyen oldva, hogy ne ők legyenek a legeredményesebbek. Felhívja rá a figyelmet, hogy az előző évi országos bajnokságon, amikor nem állt fenn a pandémiás helyzet, a versenynaptár tervei alapján az ideihez hasonlóan nem tudtak volna részt venni az országos bajnokságon. Úgy véli, hogy ez több szempontból is aggályos. Egyrészt a verseny színvonalának, minőségnek a rovására megy, másrészt elveszi a győzelem lehetőségét, pedig az a Gerevich Ösztöndíjba is beleszámít. Sajnos az UTE sokszor benne van ezekben a dolgokban, de picit azt érzem, hogy arra futnak ki a dolgok, hogy az UTE végül ne lehessen bajnok. Úgy érzi, más szakágban is ez a helyzet, jelzi, hogy ezt majd a vegyes-páros napirendi pontnál fejti ki.

Czermann Krsitóf kifejti, hogy nem tudja, Sárdi Péter, mint az óvási szabályzat megalkotója mit gondol arról az óvási szabályzat kapcsán felmerült értelmezési problémáról, hogy kiadhatóak-e az óvási dokumentumok az óvási folyamat közben – elmondja, hogy Kiss Bálint azt a visszajelzést adta számára, hogy mivel nincs leírva, hogy kiadható, ezért nem adja ki a szövetség. Felhívja rá a figyelmet, hogy az ő értelmezésében viszont mivel nincs leírva, hogy nem adható ki, épp ezért kiadható. Úgy véli, hogy ez értelmezési hiba, és ugyanez volt a helyzet a fellebbviteli bizottság összeállításánál is. Kiemeli, hogy az utóbbi esetekben nem csak az UTE „hőbörgött", ez most egy erősebb ellentét annál, hiszen a Fradi táborában is akadnak például olyanok, akik az UTE mellett állnak, ráadásul az Országos Csapat Bajnokság kapcsán az FTC Jaguár és az UTE csapatok össze is dolgoztak. Elmondja, hogy az UTE csapata nyitott volt a beszélgetésre, és ő maga épp azt nehezményezi, hogy mindent megtett a párbeszéd kialakulásáért, de falakba ütközött. Jelzi, hogy bízik benne: most már a másik oldalon is talál nyitott füleket.

Palancsa Zoltán azzal szeretné kiegészíteni az elmondottakat, hogy a mostani, folyamatban lévő ügy két csapat közötti problémaként indult, de az UTE a jogrendszer miatt a szövetséggel

fog perben állni, így az MCSZ belső problémájává vált. Nem hiszi, hogy bárki az UTE-tól ukázt kapott volna a klub játékosai közül, hogy hőbörögjön, de az UTE játékosok lelkét sérti a döntés.

Nagy Zsolt a Fóti Balázsra által elmondottakra reagálva elmondja, hogy ahhoz az egy oldalhoz képest, amit eredetileg Dencső Blanka óvási szabályzatként leadott, a Sárdi Péter által összeállított verzió egy zseniális szabályzat. Ha a jogalkotást úgy kezeljük, mint egy folyamatot, amelynek végén a szabályzat egyszer csak jó lesz, nem volt szerencsénk, hiszen rögtön kijöttek a hibák. Kiemeli, hogy nem azért védi a dolgot, mert ő is ott volt abban a bizottságban, amely a szabályzatokat aktualizálta. Belátja, hogy most pedig meg kell próbálni módosítani a szabályzatot. Kitér arra is, hogy megérti az UTE-t, hiszen mióta belelát az elnökségi dolgokba, egységesnek látszik az elnökség a döntések tekintetében. Elmondja, hogy megpróbálta átnézni az utóbbi időszak nem egységes elnökségi döntéseit, és nem talált olyat, ahol Palancsa Zoltán véleménye mellett döntöttek volna a végén. Úgy véli, hogy a Magyar Curling Szövetségnek el kell döntenie, hogy meg akarja-e vizsgálni, hogy szabályszerűen járt-e el, azt pedig meg kéne tudni, hogy az az eljárás, amely most folyik, mennyiben szolgálja a szövetség érdekeit.

Palancsa Zoltán megjegyzi, hogy az Országos Csapat Bajnokság értékelését, amelyet Kiss Bálint feltett, a honlapra, már bőven megvitatták, átrágták a jelenlévők, s kérdezi, hogy szükséges-e szavazni?

Rókusfalvy András annyit még hozzáfűz, hogy a versenyszabályzatnál meg kellene nézni, hogy az országos bajnokságokon és egyéb versenyeken csak olyan szabályok alkalmazását várjuk el a sportolóktól és a bíróktól, amelyeket be is tudunk tartatni. Véleménye szerint van több olyan szabály, amelynek a hazai eseményeken kétséges a versenyen való betartatása. Ide sorolja a seprűfej-kérdést is, hozzátéve, hogy a WCF és régebben az ECF versenyein a seprűk hitelesítése fél napot vesz igénybe – és szerinte lehet még sok hasonló. Egy Európa-bajnokságot, ahol van akkora apparátus, amellyel ilyeneket le lehet bonyolítani, megvan, hogy miért ki felelős, és szeparált helye van ezeknek, véleménye szerint nem szabad az országos bajnoksághoz hasonlítani. Itt a bírók a közönségben ülnek, ők csinálják az időmérést meg az összes többi dolgot, ezért azt gondolja, meg kellene nézni, milyen feltételek állnak rendelkezésre a szabályok szigorúbb betartásához. Nem az egész szabályzatot kell kidobni, csak azt kell megnézni, hogy a nemzetközi szabályzatból mi az, ami tényleg átemelhető. Az idei országos bajnokság erre a dologra is rávilágított.

Sárdi Péter arról beszél, hogy szóba kerültek a szabályok, az, hogy jogi útra kell-e terelni a dolgokat vagy sem, és igazat ad Nagy Zsoltnak abban, hogy a jogalkotás folyamat. A bíróbizottság vezetőjének nincs könnyű dolga, mivel újabb és újabb szabályok jönnek ki, a magyar játékosok pedig a legfifikásabb játékosok. Ezért úgy véli, nem fog tudni a magyar szövetség olyan szabályzatokat alkotni, amelyek minden szempontból hibátlanok, kijátszhatatlanok. A WCF szabályzat első hat mondata a fair playről szól, és a szabályokat be kell tartani, így a fair play szellemiségét is. Szerinte, ha jogi irányba indul a dolog, a curlingnek nagy kárt okozhat. A sokfajta felmerült sérelmet inkább meg kellene beszélni, ha pedig pár ember nem tudja megbeszélni egymás között, más fajta szerveződést kell kitalálni. Szerinte, ha így megy tovább, akkor keveseknek lesz kedve curlingezni. Végig kell gondolni, hogy valójában ki mit szeretne ebből kihozni, például kijutni világversenyre. Jelenleg egyik évben ez, másik évben az megy, ez 2-3 csapat között változik. Arról is beszél, hogy a curling nem arról szól, hogy szőrözzünk. Van hobbi rész, van verseny rész, el kell gondolkodni, hogyan szervezze ezt a dolgot a szövetség, mérlegelni kell, milyen versenyre milyen szabályzatot alakítunk ki. Azt javasolja az egybegyűlteknek, hogy gondolják át, érdemes-e ezt a dolgot túlfeszíteni, hova vezet így az egész. A jogi rész arról szól, hogy valaki győz, valaki veszít, viszont a curlingesek oda mennek, ahol szeretnek beszélgetni. Javasolja a szövetségnek, az UTE-nak és az FTC-nek,

hogy ezt a szituációt oldják fel, nézzék meg a játékosok is, hogy mit is akarnak. Közösen hoztuk ezt a helyzetet létre, a curling érdeke mindenek felett kell, hogy álljon. Fontos lenne átgondolni, hogy mi is a curling valódi érdeke?

Palancsa Zoltán Fóti Balázs szabályzatokkal kapcsolatos kritikájára tér vissza, elmondja, hogy öt ember az előző nyáron nagyon sokat dolgozott vele, most itt van az óvási ügy, amibe bele lehet kapaszkodni, és Fóti Balázs ez alapján kijelenti, hogy az összes szabályzat rossz. Ilyet véleménye szerint akkor lehetne csak mondani, ha beigazolódna, de ez csak az óvási szabályzat kapcsán történt meg. Fóti Balázs szerint azonban Palancsa Zoltán értette félre őt, tudja, hogy rengeteg munkát tett bele a munkacsoport, ráadásul az elnökség változtatás nélkül fogadta el, csak utána bebizonyosodott, hogy ezek nem tökéletesek. Ezen változtatni kell, és leszögezi, hogy ezt mondta el korábban, mint tanulság. Ezen tovább kell dolgozni a jogász bevonásával. Rókusfalvy András ismét felhívja a figyelmet arra, hogy a szabályzatok felülvizsgálatánál figyelembe kellene venni azt, hogy milyen feltételek adottak azok megvalósításához, betartatásához.

Ézsöl Gábor azt mondja, hogy ha újra hasonlóvá akarjuk tenni a hangulatot a tizenévvel ezelőtti élményekhez, akkor fontosnak tartaná, hogy legyen olyan képzés a fiatal játékosok számára, amely arról szól, hogy hogyan kell a curling szellemiségét megtartani, mi az, ami még rendben van, és mi az, ami már nem fér bele. Ezután példákat sorol, kezdve a köszönéstől, a kődobáson át addig, hogy ne kopogjanak a pálya szélén a seprűjükkel, amikor az ellenfél koncentrál a saját dobására és még sorolhatná tovább is akár. Fontos résznek tartja, hogy képezve legyenek a játékosok, és tisztában legyenek azokkal a szabálykönyvi normákkal is, amelyeket be kell tartani.

Kiss Zsolt hozzáfűzi ehhez, hogy az Ézsöl Gábor által sorolt dolgokat felnőttek, többszörös országos bajnokok is csinálják (befutás a pályára stb.), őket is képezni kellene.

Pomázi Gyula ezután azt kérdezi az elnökség jelenlévő tagjaitól, hogy el tudják-e fogadni Kiss Bálint beszámolóját? Az elnökség jelenlévő tagjai egyetértenek abban, hogy ezt nem szavazzák meg, és Pomázi Gyula az elnökség nevében kéri, hogy a beszámoló kerüljön megújításra. Elmondja, hogy ha új normák kerülnek kialakításra, akkor oktatni, képezni kell a curling közösség tagjait, segíteni kell őket a szabálybetartó képesség fejlesztésében, amely fegyelmező, megtartó erő. Új alapelvekre kell helyezni mindent, emellett a konkrét ügyekkel is kezdeni kell valamit. Kéri Kiss Bálintot, hogy a jegyzőkönyv alapján írja újra a beszámolót.

Emellett kéri az elnökség tagjait, hogy készüljön egy intézkedési tervezet azon kérdések kapcsán, amelyek felmerültek. Ezek kerüljenek felvetésre az Elnöki Klubban is, legyen visszacsatolás, induljon el egy kommunikációs folyamat, hogy ezek átültetődjenek a gyakorlatba.

2. Tájékoztató a magyar vegyes-páros világbajnoki szereplésről és tapasztalataikról.

Kiss Zsolt elmondja, hogy az edzőjük, David Wills írásban nagyjából összefoglalta a vegyes-páros világbajnokság tanulságait, és ő maga 100%-ig egyetért a véleményével.

A vegyes-páros edzője, David Wills online, Microsoft Teams alkalmazáson keresztül bekapcsolódik az ülésbe.

Pomázi Gyula felteszi az előzetesen beérkezett kérdéseket a vegyes-párosnak és edzőjüknek.

Első kérdés: ha - ahogy a beszámolóban szerepel - más országos versenyek hatással vannak a páros teljesítményére, hogy látja David, nem lenne érdemes csak az adott szakág versenyeire készülni?

Sárdi Péter tovább viszi a kérdést, és azzal egészíti ki, hogy Palancsa Dorottya számára melyik élmény volt domináns a végén, melyik maradt meg: a vegyes-páros döntő győzelme a Szekeres Ildikó, Nagy György kettőssel szemben, vagy a csapat vereség a Szekeres Ildikót is soraiban tudó Vasas Nők ellen? A kirobbanó formámban lévő páros számára nem okozott-e nagy törést, hogy a kettős női tagja egy nagy riválissal szemben nagy verésbe szaladt bele? Ez egyik oldalról, a vegyes páros szintjén egy jó impulzus, de a másik oldalról, a csapatverseny felől megközelítve Sárdi Péter véleménye szerint mégis rossz is lehet.

Palancsa Dorottya a saját oldaláról elmondja, hogy ő személy szerint ahogy fellép a jégre, az egyéb problémáit háttérbe szorítja. A mérkőzéseket nem köti össze, ezt az eredmények is megmutatják. Hiszen hétből hét vegyes-páros országos bajnokságon megnyerték a döntőt Kiss Zsolttal, de női csapatban kikapott a csapata Szekeres Ildikó csapatától, de nem ez maradt meg benne domináns élményként, úgy érzi, nem rontja le a teljesítményét. Nem gondolja, hogy ennek hátulütője lenne, és továbbra sem érti, hogy miért nem lehet több szakágat egymás mellett csinálni. Hozzáteszi, hogy az utóbbi három évben csak akkor játszottak az országos bajnokságon, amikor itthon voltak és más versenylehetőségük nem volt.

Kiss Zsolt azzal egészíti ki, hogy ez számukra onnantól jelentett problémát, amióta fedi egymást az OCSB A és a világbajnokság. Ez számukra stresszforrást jelent, amelyet nem tudnak kikerülni, mivel szeretnék csapatban is megmutatni, hogy jó játékosok. Úgy érzi, hogy a világbajnokságon az is befolyásolta, hogy az országos bajnokságon nem játszhattak.

Második kérdés: alátámasztható-e bármilyen statisztikával a külső hatások megjelenése? Hogyan törekedett a páros ezek kizárására?

Kiss Zsolt szerint nem támasztható alá statisztikai szempontból, hiszen a statisztika csak egy szám, nem folyamat. Visszakérdez, hogy a jelenlévők szerint miből állapíthatjuk meg, hogy a 72% jó vagy rossz? A kérdés így véleménye szerint nem értelmezhető. Jelzi, hogy próbálják függetleníteni magukat az otthoni eseményektől, de az egyetlen megoldás az lenne, ha teljesen offline léteznek a versenyek alatt.

Harmadik kérdés: amennyiben más versenyeken, bajnokságokban is indul egy olimpiára készülő csapat, nem csak a kiemelt szakágában, hogyan oldható meg a formaidőzítés?

Palancsa Dorottya kéri, hogy ez a kérdés elsősorban Davidnek legyen feltéve, ezért Mihályi Petra lefordítja angol nyelvre.

David Wills a kérdésre válaszolva arról beszél, hogy mindig arra a versenyre kell készülni a megfelelő módszerrel, amely éppen következik, és amelyről tudja a versenyző, hogy játszani fog rajta, és ennek megfelelően kell készülnie. Az, hogy ezt hogyan lehet megtenni, nagyon furcsa kérdés, véleménye szerint ez egyszerű, tervezési kérdés.

Czermann Kristóf ezt azzal egészíti ki, hogy az UTE Férfi 1. direkt figyelembe is vette, hogy Kiss Zsolt olyankor tudjon meccseket játszani, amikor vegyes-párosban nem volt rá lehetősége, ezzel jobban formában is tudta tartani magát, ez szempont volt a csapat terveinek összeállításánál is.

Negyedik kérdés: használt-e a páros bármilyen, adat-alapú elemzési módszert a felkészülés és a verseny alatt?

David Wills igennel válaszol, természetesen használtak, és jelzi, hogy ezt a kérdést sem igazán érti, hiszen minden edzőnek feladata, hogy használjon adat alapú elemzéseket, és ezek eredményeit később alkalmazza, számításba is vegye.

Kiss Zsolt hozzáteszi, hogy pár éve Fóti Balázs gyűjtötte össze a modern, innovatív programokat, rendszereket, hét-nyolc ilyen program is szerepelt a listában, amelyek kifejezetten jók voltak. Azonban a többi ilyen jellegű projekthez hasonlóan ezzel is az történt, hogy nem jutott A-ból B-be, és egyik magyar csapat sem végez olyan szintű statisztikai elemzést, amely indokolt lenne, pedig kiváló programok léteznek erre. Nem tudja, hogy mi a gond, anyagi vagy emberi erőforrás nincs mögötte, miért akadt el ez a dolog, de hiány van ebben is. Véleménye szerint ezt orvosolni kell, jó programokat lehetne alkalmazni.

Pomázi Gyula arra kérdez rá, hogy ezek a programok miben hoznának újat?

Kiss Zsolt elmeséli, hogy a világbajnokságon az olaszoknál látott Excel táblát, amelyben elképesztő mennyiségű statisztikai adat volt rendszerezve, és úgy véli, valamilyen szinten párhuzamot lehet vonni az eredményesség és az adatelemzés között. Nekik azonban erre sem anyagi, sem emberi erőforrásunk nincs, véleménye szerint kellene egy szakmai felügyeleti szerv, amelyik megmondja nekik, mit csináljanak, hogyan eddzenek.

Sárdi Péter megkérdezi, hogy ők maguk ezeket miért nem használják?

Kiss Zsolt elmondja, hogy ez sportolóként nem az ő feladata, edzőként használ adatelemzést, de ezek offline adatok, nincs meg sem az anyagi kapacitás, sem a know-how, és ez minden hazai edzőre igaz. Csak papíralapút használnak, meg applikációt, de ez nem olyan mennyiségű, mint amivel az olimpiai kvalifikációt megszerző országok rendelkeznek.

Ötödik kérdés: Miért van az az érzésem, minél több az elköltött pénz a felkészülésre, annál kedvezőtlenebb az eredmény?

Kiss Zsolt sajnálja, hogy Nagy György most nincs jelen, mert véleménye szerint ő tudja a legjobban, hogy a pénz nem minden. Hosszú távú tervre lenne szükség, amelyen végig tudnak menni a sportolók, a játékosok most magukra vannak hagyva. Megoldják a dolgokat, ahogy tudják, nekik is úgy kell „kukázni" az edzőt. Volt a szövetségnek erre egy kezdeményezése, hogy legyen szövetségi kapitány, de ez elsikkadt. Úgy érzi, nem elvárható, hogy ő, a saját

pénzéből idehozza a világ legjobb edzőjét egy teljes felkészülési ciklusra, amikor páros támogatást csak az országos bajnoki győzelemtől a világbajnokságig kapnak a sportolók, pedig nem abban a 70-90 napban kell felkészülni. Elmondja, hogy a csehek például a ciklus elején hoztak két edzőt, hogy a vegyes-párost felkészítsék, pénzügyi, szakmai támogatást kaptak, és el is érték, amit szerettek volna. Megismétli, hogy a pénz nem minden. Ő is és Palancsa Dorottya is munka mellett curlingeznek, több faktort kellene figyelembe venni, nem csak a pénzügyi részét a dolgoknak.

Hatodik kérdés: Mi jelentheti a megoldást az eredményesség elérése tekintetében? Még több pénz? Barátságosabb, motiválóbb légkör? Még profibb stáb, nagyobb létszámmal?

Mivel Kiss Zsolt ezt a kérdést részben már megválaszolta, Sárdi Péter kiegészítést tesz. Jelzi, hogy az már elhangzott, hogy még profibb stáb, nagyobb háttér lenne szükséges, és van most egy edző, akivel kapcsolatban Kiss Zsolt úgy fogalmazott, hogy „valahonnan kikukázta". Szerinte azon igyekszik a szövetség, hogy minél több forrást csoportosítson ide, és a curlinges társadalom is elfogadja ezt annak érdekében, hogy megfelelő anyagi támogatást kapjanak. Most eltelt még egy ciklus, 1-2 éve van egy másik edző, a támogatási rendszerben le van írva, hogy mikre kell költeni, akár dietetikusra is. Ha jól érti, nem azon dőlt el ez a világbajnokság, hogy jobbról, vagy balról dobják el a követ, akkor mi az oka annak, hogy így alakult a verseny?

Kiss Zsolt erre reagálva elmondja, hogy ez a fajta támogatási rendszer megnyitott számukra egy olyan utat, amely által többet tudnak versenyezni. Ki van azonban mondva, hogy a válogatott addig válogatott, amíg a világbajnokság utolsó napján haza nem jön. Utána csinál, amit akar, akkor nincs támogatva. Felhívja arra a figyelmet, hogy ők megnyerték a vegyes-páros országos bajnokságot, így nagyjából február elsején kezdődött számukra a támogatási időszak, amely tart mondjuk áprilisig, és azalatt várja a szövetség, hogy a játékos olyan szintre fejlődjön, hogy azzal olimpiára juthat. Véleménye szerint a támogatási szisztéma nem megfelelő, és megjegyzi, hogy ezt ő már két évvel ezelőtt is jelezte a szövetség felé. Ugyan kötelezve vagyunk arra, hogy szakemberekhez járjunk, a szövetség így allokálja a pénzt, ami egyfelől tök jó, csak amíg egy curling edzőre ezt nem lehet elkölteni, meg vannak lőve a sportolók. A másik probléma ezzel, hogy a 90 nap alatt várja a szövetség, hogy fizikálisan eljusson egy csapat olyan szintre, hogy jó legyen, és ez alatt tanítsuk meg nekik a játékot? Elmondja, hogy a formaidőzítés nem arról szól, hogy 90 napot raknak a versenynaptárba, hanem 365 napot. Hozzáteszi, hogy ennek szellemében ő és Palancsa Dorottya a világbajnokság után két nappal már ment is erőnléti edzésre.

Sárdi Péter erre úgy reagál, hogy ha neki lehetősége, esélye lenne arra, hogy olimpiára mehessen sportolóként, mindent beleinvesztálna.

Kiss Zsolt leszögezi, hogy pontosan ez történik.

Sárdi Péter azt mondja, hogy nem a szövetség feladata mindent megoldani ebben a tekintetben.

Kiss Zsolt ebben részben egyetért, de hozzáteszi, hogy nagyon örülne neki, ha olyan lenne a személyes háttere, hogy csak a curlingre tudjon koncentrálni, most viszont van, hogy ennek háttérbe kell szorulnia a jelenlegi helyzetben, mert nem fogja azt mondani, hogy minden mást

félretesz. Így is részben a saját anyagi javait éli fel, hogy olimpiára jusson, de azt, hogy a családját emiatt hátrány érje, nem tudja elfogadni.

Sárdi Péter megkérdezi, hogy a szövetséggel ennek kapcsán nem sikerült kommunikációs csatornát létesíteni? Kiss Zsolt úgy válaszol, hogy megpróbálták, szóltak, hogy ez a rendszer rugalmatlan, de a felvetéseik megválaszolatlanul maradtak, azt a reakciót kapták, hogy ez a rendszer van elfogadva, ez az érvényes, így most ebben kell dolgozniuk.

Sárdi Péter azt a kérdést teszi fel, hogy látnak-e erre megoldást, illetve a vegyes-páros véleménye szerint mennyi esély lehet az olimpiai kvalifikációra? Kiss Zsolt mindössze 5%-ot lát a kijutásra. Sárdi Péter arra hívja fel a figyelmet, hogy ez a szövetség szempontjából nagy baj. Nagy Zsolt megkérdezi, hogy Kiss Zsolt szerint lehet-e ezen az 5%-on javítani, és ha igen, akkor hogyan? Kiss Zsolt azt mondja, ő nem tudja, és mivel ő sportoló, nem is az ő feladata elmondani.

Ézsöl Gábor visszaemlékszik arra, hogy azon a két világbajnokságon, ahol a Palancsa, Kiss kettős világbajnoki címet tudott szerezni, Palancsa Zoltán volt az edzőjük, és megkérdezi, hogy véleményük szerint bevált-e az edzőcsere – hiszen a mondás azt tartja, hogy győztes csapaton ne változtassanak.

Kiss Zsolt arra világít rá, hogy számukra 2013-tól következő időszak exponenciális fejlődést hozott, azonban sem az akkori, sem a mostani edzői stáb nem képes arra, hogy olimpiára esélyes csapatokat neveljen ki. A mai magyar edzői stáb szerinte nincsen arra felkészítve, hogy bárkit olimpiára juttasson. Változott a nemzetközi mezőny összetétele a szakágban, és vannak, akiknek sikerült ott maradni, vannak, akiknek nem. Úgy véli, meg kellene nézni, hogy azoknál a nemzeteknél, akik ott maradtak, mi történt másképp, mint nálunk. A norvégok, a svájciak is jó eredményeket tudtak elérni. Vannak olyanok, akik csak vegyes-párost játszanak, ilyenek például a csehek, de ott a sportolók megkapják a megfelelő szakmai hátteret. Vannak nemzetek, amelyek a 2018-as olimpián is ott voltak, és a 2022-esre is kvalifikáltak már. A szakmai része alapvetően ennyi, bár a legvégén még más hozzáfűzni valója is lesz. A lényeg szerinte, hogy edzői előképzettségre lenne szükség.

Mihályi Petra az elnökségi ülésen megjelentek kérésére lefordítja a vegyes-páros olimpiai kvalifikációs esélyeire vonatkozó kérdést David Wills számára is. A kanadai edző a hazai válogatórendszerre utalva elmondja, hogy még mindig nem 100%-ig biztos az olimpiai részvételhez kapcsolódó dolgokban, ugyanakkor hozzáteszi, hogy amennyiben a Palancsa, Kiss páros vívja ki a jogot a nemzetközi pótkvalifikációs versenyen való indulásra, a válasza egy hatalmas IGEN az esélyeket illetően. A kanadai edző úgy gondolja, hogy ők a világ egyik legjobb vegyes-páros duója, és lehet, hogy nem mindig győznek, de ez mindenkivel így van, emellett a WCF elnöke, Kate Caithness is úgy fogalmazott a világbajnokság után, hogy erre a kettősre szükség van az olimpián.

Fóti Balázsnak kérdése nincs, kérése ellenben igen: ugyanúgy ahogy az előző napirendi pontnál, szeretne adni annak egy lehetőséget az elnökség és a szövetség részéről, hogy akárcsak a páros és a páros stábja felől, hogy mire van szükségük ahhoz, hogy esélyesek legyenek olimpiai kvótaszerzésre. Kéri, hogy ebben az egyeztetésben a szövetség elnöke is vállaljon aktív szerepet. Elmondja, hogy ha a MOB-nak beadott költségtervezetet az EMMI támogatja, elfogadja, akkor a szövetség két párosnak is tud adni támogatást. Jelzi, hogy Kiss Zsolt őszintén elmondta, mire lenne szükség, és kiemeli, hogy ezek eddig soha nem

hangzottak el. Mindig csak arról volt szó, hogy nincs elég pénz, pedig az elnökség sokszor kérdezte, hogy mi kellene a további fejlődéshez. Volt olyan is, hogy Palancsa Zoltán edzői beszámolóját több körben visszautasította a szövetség, kérték, hogy ezeket a szempontokat írja bele, de sosem találta az elnökség ezeket leírva, pedig most több hasznos dolog is kiderült azzal kapcsolatban, hogy a pénz növelése mellett mire lenne még szükség – úgy véli, jó lett volna, ha ez 3-4 évvel ezelőtt is elhangzott volna már. Szerinte most már kár ezzel foglalkozni, most már arra kell koncentrálni, hogy a következő időszakban mit lehet tenni, hogy biztosítva legyen a siker lehetősége. Ott vannak a csehek, ahol pont az a példa, hogy csak ezzel foglalkoztak, de vannak a kanadaiak, ahol más rendszerben sikerült ezt elérni.

Kiss Zsolt erre reagálva elmondja, hogy hozzá most jutott el először az az információ, hogy az elnökség szeretné tudni, hogy mire van szüksége a csapatnak. Ilyen még nem hangzott el, ha mégis, akkor kérdezi, hogy e-mailben van-e esetleg ennek nyoma? Megerősíti, amit korábban már elmondott, hogy úgy véli, mint játékosként nem neki kell megadnia a munka szakmai kereteit, erre állt össze a Szakmai Tanácsadó Testület, bár hozzáteszi, hogy érzése szerint a testület hatásköre viszont nem teljesen meghatározott. Ha viszont nem az SZTT jogosultsága, akkor kié? Azt is leszögezi, hogy nem volt egy olyan dolog megfogalmazva, hogy a szövetség szeretne leülni a válogatottal. Véleménye szerint teljesen mindegy, hogy mi a helyzet, lehet azt mondani, hogy a szövetség kiemeli őket a rendszerből, és 365 napos támogatást kapnak, de ha nem így van, akkor nem várhatja el az elnökség, hogy saját forrásból oldják meg a többit a profi felkészülés érdekében. Amíg a játékosoknak ezt maguknak kell megtenni, nem várható el a kiemelkedő eredmény. Most nem sikerült a kiugró eredmény, pedig minőségi felkészülést igyekeztek végezni a körülményekhez viszonyítva, és látható, hogy ez hogyan ért véget. Úgy gondolja, hogy az elnökség oldaláról korábban nem volt nyitottság az egyeztetésre.

Czermann Kristóf megkérdezi, hogy jól érti-e, hogy a válogatott csak nagyjából 90 napig kap támogatást, és jelenleg nincs terv arra, hogy a már folyamatban lévő, hazai válogatóversenyig, majd adott esetben a pótkvalifikációs eseményig és az olimpiáig tartó időszakra a szövetség milyen támogatást biztosít a vegyes-páros számára?

Fóti Balázs nem akar ilyen részletességgel belemenni a témába ezen a platformon, kéri, hogy legyen megteremtve annak a lehetősége, hogy ezekről részletesebben beszélni lehessen, és megoldást tudjon találni a szövetség a problémára. Kiss Zsolt a szereplésük kapcsán még azt teszi hozzá, hogy bár a jéggel is nehézség volt, meg az itthoni események is közrejátszottak, a felelősség nagyját ő mégis magára vállalja. Fóti Balázs úgy reagál, hogy a mai beszélgetés azért van, mert a beszámoló nem volt az elnökség számára elfogadható. Hozzáteszi, hogy korábban olyan is elhangzott a vegyes-páros részéről, hogy azért nem avatják be az elnökséget a felkészülés menetébe, mert az elnökségi tagok között versenytársak is vannak. Hozzáfűzi, hogy azt is érti, nehéz munka mellett sportolónak is lenni, azonban nehezményezi, hogy a vegyes-páros sosem jelezte az elnökség felé, hogy egyeztetni szeretne.

Kiss Zsolt visszakérdez, hogy Fóti Balázs, mint alelnök, hányszor ment oda hozzájuk?

Fóti Balázs újfent kéri, hogy ezúttal üljön le az elnökség és a vegyes-páros, hogy fény derüljön arra, hogy mire lenne szüksége a kettősnek az olimpiai kvalifikációhoz.

Palancsa Zoltán jelzi, hogy David Willst is be lehetne vonni abba, hogy véleménye szerint mire van szüksége a csapatnak. Mihályi Petra tolmácsolja a kérdést.

David Wills szerint ez egy komplikált kérdés. Helyszín, ahol készülni tudnak, a Kamaraerdei Curling Club révén van, viszont a szövetségen belüli problémák kihatnak a teljesítményre. Emellett több jégidőre is szükség lenne, amelyhez több pénz kell, illetve meg kellene szabadulni a magyar curling élet zavaró tényezőitől is, hiszen az élsportnak ezen a szintjén már ez is jelentős különbséget jelent. Úgy gondolja, hogy a felkészülési program alapvetően jó volt, elmondja, hogy videóra vették a mérkőzéseket, elemezték a teljesítményüket, ismételték a szükséges dolgokat és erős szintű játékot ért el ezzel a csapat, amelyet több jégen töltött idővel tud továbbfejleszteni. Emellett jobban kell koncentrálnia a csapatnak néhány kihívásra, minimalizálva a zavaró mentális tényezőket a feladatra fókuszálva úgy, hogy közben érzik a versenyzők a curling közösségének támogatását. A curling legmagasabb szintjén erre van szükség, akárcsak más sportágak esetében. Így lehet minden részletet a helyére illeszteni, és ez által kiemelkedő eredményt elérni.

Czermann Krsitóf a beszélgetés egy korábbi részéhez visszatérve annyit tesz hozzá, hogy bízik benne, hogy a beszélgetés az elnökség és a vegyes-páros között konstruktív lesz.

Kiss Zsolt azt hangsúlyozza, hogy ehhez arra van szükség, hogy ne a játékosoktól várja az elnökség a megoldást, hiszen ő saját magát sem tartja edzőként kellően jó szakembernek, és nem tud olyan szakembert mondani jelenleg itthon, aki olimpiai szinten is vezetni tudná a csapatot. Kéri, hogy az elnökség a vegyes-páros versenyzőit és stábját is vonja be a döntésekbe, már csak azért is, mert segíteni tudnának abban, hogy szövetségi program jöhessen létre. Ahhoz, hogy a csapat kijusson az olimpiára, külföldi szakemberre van szükség, és szövetségi programra. Elmondja, hogy tök jó dolgokat látott külföldön, és sajnálja, hogy ezek eddig nem kerültek hasznosításra. Megismétli, hogy külföldi szakember iránymutatására van szükség.

Palancsa Zoltán arról beszél, hogy jelenleg a következő országos bajnokságig nem lenne támogatás, de a vegyes-páros tagjai most azon igyekeznek, hogy más forrásokból oldják meg a költségek fedezését.

Kiss Zsolt arra tér át, hogy ha már szóba került, hogy az ő párosuk élvezi a szövetség bizalmát, akkor el kell mondania, hogy játékosként eléggé másképp látja. Óriási seb például számukra, hogy 2018 októberében volt egy SZTT ülés, amelyen Nagy György javaslata alapján azt fogadta el a testület, hogy az utána következő három országos bajnokság győztesei vehessenek részt a hazai olimpiai válogatórendszerben. Ezt az elnökség utána egy teljesen etikátlan módon módosította, amellyel utólag kapták meg Nagy Györgyék a válogatórendszerben való részvételi jogot, nekik pedig azóta folyamatosan küzdeniük kell, és még ha most meg is szerezték volna az olimpiai kvótát, akkor sem lett volna biztos, hogy ők mennek az olimpiára. Ha az eredeti javaslatban szereplő válogatási elv maradt volna, vagyis a ciklusban a döntés után következő három országos bajnokság döntött volna az olimpiai részvételi esélyekről, akkor már úgy készülhettek volna, hogy ők vívhatják ki az olimpiai részvételt, és mehetnek utána az olimpiára, ha az sikerül. Így azonban az ő kvalifikációs eredményükkel akár Gyuriéknak is lehetőségük nyílhatott volna arra, hogy olimpiára menjenek. Hozzáteszi, hogy emellett egyéb apróbb döntések is voltak, amelyek azt éreztették velük, hogy nincsenek megbecsülve. Ilyen volt például az, hogy a 2018-as magyar rendezésű WCF kongresszusra nem lettek meghívva, véleménye szerint ez is egy olyan döntés, egy olyan esemény volt, amely alapján nyugodtan mondhatja, hogy nincsenek megbecsülve. Ide tartozik szerinte az idei és a tavalyi OCSB A-n való részvételük ellehetetlenítése, valós vagy nem valós okok miatt. Azt is elmondja, hogy ahogy Fóti Balázs megemlítette, valóban vannak a vegyes-páros

támogatottsága kapcsán egymással ellentétes példák, és az ő véleménye sem az, hogy csak egy út létezik. Azt magyarázza, hogy Kanadában például van alapszintű képzés, amely segítségével eljutnak odáig a versenyzők, hogy olimpiai részvételi lehetőségük legyen, másik oldalról meg ott vannak a csehek, ahol a kettős csak vegyes-párost játszik, csak curlingeznek, és mellékük rakják azt a szakmai stábot, amely segítségével eredményt lehet elérni. Hozzáteszi, hogy nem szeretné ezen a platformon tovább rabolni az időt, de ilyenek miatt gondolja, hogy nem voltak olyan szinten megbecsülve, mint ahogyan szerették és lehetettek volna.

Palancsa Dorottya csak annyit mond, hogy minden elhangzott, amit érintetett volna. Kiss Zsolt megkérdezi, van-e irányukban még bármilyen kérdés?

Pomázi Gyula úgy válaszol, hogy nincsen. Hozzáteszi, hogy a beszámolót elméletileg el kell fogadnia az elnökség tagjainak, és javasolja, hogy a mostani, szóban tett kiegészítésekkel kapcsolatban egyaránt döntsenek. Megkérdezi, hogy el tudja-e az elnökség fogadni szóbeli kiegészítésekkel a világbajnoki szerepléssel kapcsolatban elhangzott beszámolót, felvetéseket.

Az elnökség az 1/2021 (VI.18.) számú határozatában a szóbeli kiegészítésekkel egyhangúlag elfogadja a vegyes-páros világbajnokságról szóló beszámolót.

Pomázi Gyula zárásként elmondja, hogy támogatja a beszélgetést, szeretné a feltételrendszert a legszélesebb körű átgondolás mellett kialakítani, hiszen egyértelműen az a cél, hogy a Magyar Curling Szövetségnek legyen olimpiára kvalifikált versenyzője, és nagyon szurkol a Palancsa, Kiss kettősnek.

Pomázi Gyula az ülést 21 óra 39 perckor lezárja.

Kmf.

.....	.....	.....
Mihályi Petra	Kiss Bálint	Nagy Zsolt
Jegyzőkönyvvezető	Jegyzőkönyv hitelesítő	Jegyzőkönyv hitelesítő